Parlament Europejski
2024-2029

TEKSTY PRZYJĘTE

P10_TA(2026)0248

Spójne ramy podatkowe dla sektora finansowego UE

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 7 lipca 2026 r. w sprawie spójnych ram podatkowych dla sektora finansowego UE (2024/2117(INI))

Parlament Europejski,

– uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 113, 114 i 115,

– uwzględniając wniosek Komisji z dnia 28 września 2011 r. dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wspólnego systemu podatku od transakcji finansowych i zmieniającej dyrektywę 2008/7/WE (COM(2011)0594),

– uwzględniając wniosek Komisji z dnia 14 lutego 2013 r. dotyczący dyrektywy Rady w sprawie wdrożenia wzmocnionej współpracy w dziedzinie podatku od transakcji finansowych (COM(2013)0071) (wniosek w sprawie PTF),

– uwzględniając wniosek Komisji z dnia 28 listopada 2007 r. dotyczący rozporządzenia Rady ustanawiającego przepisy wykonawcze do dyrektywy 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do opodatkowania usług ubezpieczeniowych i finansowych (COM(2007)0746),

– uwzględniając wniosek Komisji z dnia 28 listopada 2007 r. dotyczący dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do opodatkowania usług ubezpieczeniowych i finansowych (COM(2007)0747),

– uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2023/1114 z dnia 31 maja 2023 r. w sprawie rynków kryptoaktywów oraz zmiany rozporządzeń (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 1095/2010 oraz dyrektyw 2013/36/UE i (UE) 2019/1937[1],

– uwzględniając wstępną ocenę skutków Komisji z dnia 22

[1] Dz.U. L 150 z 9.6.2023, s. 40, ELI: http://data.europa.eu/eli/reg/2023/1114/oj.

października 2020 r. w sprawie przeglądu przepisów VAT w odniesieniu do usług finansowych i ubezpieczeniowych,

– uwzględniając wniosek Komisji z dnia 12 września 2023 r. w sprawie ustanowienia systemu opodatkowania według siedziby głównej dla mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw i zmiany dyrektywy 2011/16/UE,

– uwzględniając decyzję Rady (UE, Euratom) 2020/2053 z dnia 14 grudnia 2020 r. w sprawie systemu zasobów własnych Unii Europejskiej oraz uchylającą decyzję 2014/335/UE, Euratom[2],

– uwzględniając komunikat Komisji z dnia 22 grudnia 2021 r. pt. „Kolejna generacja zasobów własnych dla budżetu UE” (COM(2021)0566),

– uwzględniając badanie zlecone przez Podkomisję do Spraw Podatkowych Parlamentu Europejskiego pt. „The taxation of the EU’s financial sector” [Opodatkowanie sektora finansowego UE], opublikowane przez Dyrekcję Generalną ds. Gospodarki, Transformacji i Przemysłu w czerwcu 2025 r.[3],

– uwzględniając orzecznictwo Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczące zwolnienia usług finansowych i ubezpieczeniowych z VAT,

– uwzględniając porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 16 grudnia 2020 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Europejską w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami oraz w sprawie nowych zasobów własnych, w tym również harmonogramu wprowadzania nowych zasobów własnych[4],

– uwzględniając swoją rezolucję z dnia 10 maja 2023 r. w sprawie zasobów własnych: nowy początek dla finansów unijnych – nowy początek dla Europy[5],

– uwzględniając sprawozdanie Enrica Letty z kwietnia 2024 r. pt. „Much more than a market, Speed, Security, Solidarity, Empowering the Single Market to deliver a sustainable future and prosperity for

---

2 Dz.U. L 424 z 15.12.2020, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec/2020/2053/oj.

3 Badanie pt. „The taxation of the EU’s financial sector” [Opodatkowanie sektora finansowego UE], Parlament Europejski, Dyrekcja Generalna ds. Gospodarki, Transformacji i Przemysłu, Departament Tematyczny ds. Gospodarki i Wzrostu, czerwiec 2025 r.

4 Dz.U. L 433 I z 22.12.2020, s. 28. ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2020/1222/oj.

5 Dz.U. C, C/2023/1067, 15.12.2023, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2023/1067/oj.

all EU Citizens” [Znacznie więcej niż rynek. Szybkość, bezpieczeństwo, solidarność – wzmocnienie jednolitego rynku w celu zapewnienia zrównoważonej przyszłości i dobrobytu wszystkim obywatelom UE] (sprawozdanie Letty),

– uwzględniając sprawozdanie Maria Draghiego z dnia 9 września 2024 r. na temat przyszłości europejskiej konkurencyjności (sprawozdanie Draghiego),

– uwzględniając komunikat Komisji pt. „Unia oszczędności i inwestycji – Strategia na rzecz zwiększenia zamożności obywateli i konkurencyjności gospodarczej w UE” (COM(2025)0124),

– uwzględniając zalecenie Komisji (UE) 2025/2029 z dnia 30 września 2025 r. w sprawie zwiększenia dostępności rachunków oszczędnościowo-inwestycyjnych dzięki uproszczonemu i korzystnemu traktowaniu podatkowemu[6],

– uwzględniając dokument roboczy Banku Światowego z maja 2025 r. pt. „VAT Exemptions, Embedded Tax, and Unntended Consequences” [Zwolnienia z VAT, podatek wbudowany i niezamierzone skutki],

– uwzględniając art. 55 Regulaminu,

– uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A10-0169/2026),

A. mając na uwadze, że w piśmie przewodniczącej Komisji określającym zadania z 2024 r. skierowanym do komisarza odpowiedzialnego za opodatkowanie Komisji zlecono określenie innowacyjnych rozwiązań w zakresie opodatkowania sektora finansowego UE, aby wspierać jego dalszą integrację, działalność transgraniczną, cyfryzację i innowacje; mając na uwadze, że Komisja rozpoczęła badanie dotyczące opodatkowania sektora finansowego w UE;

B. mając na uwadze, że usługi finansowe są zasadniczo zwolnione z podatku od wartości dodanej (VAT) w UE; mając na uwadze, że ze względu na to zwolnienie instytucje finansowe nie mogą odliczać VAT zapłaconego od nakładów, co powoduje problem tzw. VAT niepodlegającego zwrotowi; mając na uwadze, że zwolnienie to może powodować brak przejrzystości, zwiększać koszty ponoszone przez konsumentów i generować dodatkowe koszty dla instytucji finansowych, wpływać na decyzje dotyczące organizacji i outsourcingu oraz prowadzić do niekorzystnych warunków konkurencji dla mniejszych, cyfrowych i transgranicznych usługodawców;

C. mając na uwadze, że w poszczególnych państwach członkowskich nie

---

6 Dz.U. L, 2025/2029, 8.10.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/reco/2025/2029/oj.

zapewnia się spójnie możliwości wyboru VAT przez instytucje finansowe, co zwiększa złożoność administracyjną;

D. mając na uwadze, że zwolnienie z VAT sięga 1977 r., kiedy nakładanie podatków na takie usługi wiązało się z poważnymi trudnościami technicznymi i administracyjnymi; mając na uwadze, że pierwotne techniczne uzasadnienie zwolnienia z VAT obecnie przestało być zasadne z uwagi na postęp technologiczny, cyfrowy i nadzorczy, w tym przetwarzanie danych w czasie rzeczywistym i ulepszone wymogi sprawozdawcze;

E. mając na uwadze, że kilka jurysdykcji na całym świecie zmieniło podobne zwolnienia lub wprowadziło alternatywne formy opodatkowania usług finansowych, aby zaradzić niezamierzonym skutkom fiskalnym i konkurencyjnym związanym z VAT niepodlegającym zwrotowi oraz aby nadal zapewniać sprawiedliwy i należyty wkład sektora finansowego w dochody publiczne;

F. mając na uwadze, że w sprawozdaniach Letty i Draghiego podkreślono, że fragmentacja jednolitego rynku, w tym przeszkody administracyjne i podatkowe, utrudnia wzrost gospodarczy, handel i działalność transgraniczną; mając na uwadze, że w rzeczywistości wewnętrzne bariery UE nakładają na usługi finansowe stawkę niemal 100 %; mając na uwadze, że według M. Draghiego te bariery i przeszkody regulacyjne są znacznie bardziej szkodliwe dla wzrostu gospodarczego niż jakiekolwiek cła, które mogłyby nałożyć Stany Zjednoczone;

G. mając na uwadze, że według danych Eurostatu sektor finansowy stanowi istotny element gospodarki UE i w 2022 r. wygenerował wartość dodaną w wysokości około 0,9 bln EUR, zapewniał miejsca pracy dla prawie 5 mln osób oraz odnotował przychody netto ze sprzedaży w wysokości około 2,4 bln EUR; mając na uwadze, że sektor ten wnosi wkład w finanse publiczne za pośrednictwem opodatkowania osób prawnych, podatków od wynagrodzeń i opłat sektorowych; mając na uwadze, że sektor finansowy UE odgrywa kluczową rolę w finansowaniu gospodarki realnej, sprzyjaniu innowacjom i umożliwianiu inwestycji;

H. mając na uwadze, że niedawne inicjatywy, takie jak dyrektywa Rady 2025/50 z 10 grudnia 2024 r. w sprawie szybszego i bezpieczniejszego systemu ulg w nadmiernym podatku u źródła[7] (dyrektywa FASTER), umożliwiły znaczne postępy w zmniejszaniu obciążeń administracyjnych oraz ułatwianiu transgranicznej działalności gospodarczej w UE oraz że należy kontynuować podobne działania, aby zacieśniać integrację i zwiększyć efektywność jednolitego rynku;

---

[7] Dz.U. L, 2025/50, 10.1.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2025/50/oj.

I. mając na uwadze, że Rada zwlekała z podjęciem decyzji w sprawie wniosku Komisji dotyczącego dyrektywy ustanawiającej system opodatkowania według siedziby głównej dla mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw i zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE, podczas gdy Parlament zatwierdził już rezolucję ustawodawczą 10 kwietnia 2024 r.[8];

J. mając na uwadze, że w ramach przyszłych inicjatyw należy ograniczać fragmentację jednolitego rynku oraz wzmacniać konkurencyjność dzięki zapewnieniu spójnych, przewidywalnych i neutralnych ram podatkowych dla usług finansowych, a jednocześnie uwzględniać różne modele biznesowe i interakcje podatkowe w całym sektorze finansowym UE;

K. mając na uwadze, że opodatkowanie usług finansowych w UE pozostaje bardzo rozdrobnione, a krajowe podejścia do podatków od składek ubezpieczeniowych, podatków od transakcji finansowych (PTF), opłat bankowych, podatków od działalności finansowej i innych podatków opartych na zyskach są rozbieżne; mając na uwadze, że fragmentacja ta powoduje niepewność i złożoność prawa, prowadzi do zakłóceń na rynku, sprzyja unikaniu opodatkowania i zmniejsza konkurencyjność UE;

L. mając na uwadze, że unia oszczędności i inwestycji wymaga silniejszych zachęt dla obywateli do oszczędzania i inwestowania na europejskich rynkach kapitałowych; mając na uwadze, że jej ukończenie wymaga kompleksowego podejścia do stabilności finansowej, integracji rynku i ochrony inwestorów; mając na uwadze, że dopilnowanie, aby sektor finansowy wnosił istotny wkład w finanse publiczne, internalizował generowane przez siebie ryzyko i wspierał długoterminowe zrównoważone inwestycje, ma zasadnicze znaczenie dla powodzenia i wiarygodności unii oszczędności i inwestycji;

M. mając na uwadze, że po kryzysie finansowym w 2008 i 2009 r. podjęto dyskusje na temat PTF i opłat bankowych; mając na uwadze, że środki te miały zrekompensować koszty kryzysu;

N. mając na uwadze, że obecnie co najmniej siedem państw członkowskich pobiera podatek od transakcji finansowych; mając na uwadze, że nie koordynowały one swoich PTF pod względem zakresu, stawki czy zastosowania; mając na uwadze, że nie osiągnięto porozumienia w sprawie ogólnounijnego PTF pomimo kilku wniosków

---

[8] Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 10 kwietnia 2024 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady ustanawiającej system opodatkowania według siedziby głównej dla mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw i zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE (Dz.U. C, C/2025/1326, 13.3.2025, ELI: http://data.europa.eu/eli/C/2025/1326/oj).

ustawodawczych Komisji od 2011 r.;

O. mając na uwadze, że Parlament konsekwentnie popiera wprowadzenie ogólnounijnego PTF, w tym jako możliwego zasobu własnego, ostatnio w rezolucji z maja 2023 r.; mając na uwadze, że w programie prac na 2026 r. Komisja zaproponowała wycofanie swojego poprzedniego wniosku w sprawie PTF z powodu braku konsensusu wśród państw członkowskich i braku porozumienia w tej sprawie;

P. mając na uwadze, że państwa członkowskie nadal wprowadzają tymczasowe podatki od nieoczekiwanych zysków lub opłaty solidarnościowe od zysków bankowych, aby zaradzić nadzwyczajnemu wzrostowi rentowności spowodowanemu polityką pieniężną;

Rozwiązanie problemu rozdrobnienia podatkowego sektora finansowego i zwiększenie jego konkurencyjności

1. zauważa, że w następstwie wielkiego kryzysu finansowego państwa członkowskie wprowadziły 91 podatków sektorowych, aby opodatkować sektor finansowy i złagodzić te straty dochodów, co skutkuje bardzo rozdrobnionym środowiskiem podatkowym; zauważa, że generuje to dodatkowe koszty operacyjne i administracyjne oraz zwiększa bariery strukturalne dla transgranicznej ekspansji dostawców usług finansowych, osłabiając sektor finansowy UE i jego zdolności inwestycyjne oraz podważając cele unii oszczędności i inwestycji oraz unii bankowej;

2. zauważa, że różnice w krajowych systemach podatkowych odzwierciedlają krajowe wybory polityczne; odnotowuje trwające na szczeblu międzynarodowym prace dotyczące kwestii przenoszenia zysków; wzywa do ściślejszej koordynacji na poziomie UE, w tym we wdrażaniu dyrektywy w sprawie filaru 2, solidnych przepisów przeciwdziałających unikaniu opodatkowania i wymogów przejrzystości, zwłaszcza w dziedzinie publicznej sprawozdawczości w podziale na kraje;

3. zauważa, że rozdrobnienie krajowych systemów podatkowych zwiększa ryzyko transgranicznego podwójnego opodatkowania i – ze względu na złożoność administracyjną i prawną – może hamować rozwój sektora finansowego UE i stanowić przeszkodę dla ściślejszej integracji rynków finansowych UE; podkreśla, że unikanie podwójnego opodatkowania i zmniejszanie obciążeń administracyjnych powinno pozostać kluczową kwestią; podkreśla jednak, że działania na rzecz uproszczenia opodatkowania nie mogą prowadzić do deregulacji ani obniżania standardów podatkowych;

4. podkreśla, że różnice w krajowych procedurach dotyczących podatku u źródła powodują obciążenia administracyjne i tworzą bariery dla inwestycji transgranicznych, co potwierdzono w strategii Komisji na

rzecz unii oszczędności i inwestycji; pochwala przyjęcie dyrektywy FASTER; apeluje o dalsze dążenie do bardziej skoordynowanych i ambitnych ram;

5. wzywa Radę do podjęcia decyzji w sprawie wniosku Komisji dotyczącego dyrektywy Rady ustanawiającej system opodatkowania według siedziby głównej dla mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw i zmieniającej dyrektywę 2011/16/UE, z należytym uwzględnieniem rezolucji ustawodawczej Parlamentu z 10 kwietnia 2024 r.;

6. zauważa ponadto, że istniejące przepisy podatkowe nie uwzględniają w pełni rozwoju nowych produktów finansowych i infrastruktur rynkowych; zwraca uwagę, że rozdrobnienie budzi coraz większe zastrzeżenia w związku z sukcesami neobanków, na przykład banków wyłącznie cyfrowych, banków konkurujących lub banków działających w sektorze FinTech; wskazuje na istotny wzrost udziału depozytów transgranicznych utrzymywanych przez te banki w ciągu ostatnich sześciu lat; podkreśla, że różnice w przepisach podatkowych między bankami a podmiotami niebędącymi bankami mogą powodować zakłócenia;

7. podkreśla, że z uwagi na brak wystarczających danych na temat skutecznego obciążenia podatkowego w całym sektorze finansowym UE trudno jest kształtować politykę w oparciu o dowody oraz ocenić wpływ polityki na zachowania rynkowe, konkurencję i stabilność finansową; podkreśla, że należy poprawić przejrzystość i lepsze wykorzystanie istniejących danych, co jest warunkiem wstępnym spójnej reformy opodatkowania sektora finansowego;

8. podkreśla, że usunięcie barier podatkowych dla inwestycji transgranicznych za pomocą spójnych przepisów na poziomie UE zmniejszyłoby koszty przestrzegania przepisów, poprawiło efektywność rynku, zwiększyło jasność prawa w odniesieniu do transgranicznych przepływów kapitału i wzmocniło konkurencyjność usług finansowych UE, a jednocześnie ograniczyło uchylanie się od opodatkowania i agresywne planowanie podatkowe; zwraca uwagę na potrzebę spójnego zbioru przepisów dla sektora finansowego UE, przy jednoczesnym poszanowaniu suwerenności podatkowej państw członkowskich i zasady pomocniczości; podkreśla, że opodatkowanie usług finansowych powinno pomóc w utrzymaniu konkurencyjności sektora finansowego;

9. zauważa, że zgodnie z europejskim sprawozdaniem makroekonomicznym Komisji na 2026 r.[9] stopa oszczędności gospodarstw domowych w UE utrzymuje się znacznie powyżej średniej państw Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju;

---

9 Komisja Europejska „Europejskie sprawozdanie makroekonomiczne na 2026 r.”, listopad 2025 r.

ubolewa, że około jedną trzecią tych oszczędności inwestuje się poza UE, co wskazuje na niedociągnięcia unijnych ram finansowych w zatrzymywaniu inwestycji; wzywa Komisję, aby oceniła, jak środki podatkowe mogą zachęcać do kierowania inwestycji do UE; podkreśla, że należy powstrzymywać odpływ środków finansowych do krajów znajdujących się w unijnym wykazie jurysdykcji niechętnych współpracy;

10. kładzie nacisk na znaczenie rozwoju unii oszczędności i inwestycji, aby zmobilizować oszczędności na rzecz inwestycji produkcyjnych; uważa, że ograniczenie rozdrobnienia podatkowego i poprawa kanałów inwestycji transgranicznych mają kluczowe znaczenie dla mobilizacji europejskich oszczędności na inwestycje w UE;

11. podkreśla, że ramy podatkowe dotyczące usług finansowych należy opracować wraz z celami unii oszczędności i inwestycji, koncentrując się na zwiększeniu efektywności, przeciwdziałaniu zakłóceniom na rynku oraz wspieraniu inwestycji i długoterminowego wzrostu gospodarczego, przy jednoczesnym zapewnieniu zrównoważonego podejścia, które odzwierciedla również szersze względy gospodarcze i społeczne;

12. zauważa, że opodatkowanie sektora finansowego powinno podlegać zasadom prostoty, neutralności, sprawiedliwości, zrównoważonego rozwoju gospodarczego, środowiskowego i społecznego oraz pewności prawa; odnotowuje, że powinno ono również odzwierciedlać cykliczną dynamikę rentowności banków związaną z polityką pieniężną i warunkami gospodarczymi;

13. wzywa Komisję, by wywiązała się z zobowiązania do zaproponowania innowacyjnych rozwiązań dotyczących opodatkowania sektora, które ograniczą fragmentację, będą sprzyjać dalszej integracji na poziomie UE i pomogą ukończyć unię oszczędności i inwestycji;

Rozwiązanie kwestii systemu VAT w odniesieniu do usług finansowych

14. zauważa, że zwolnienie usług finansowych z VAT sięga 1977 r. i było odpowiedzią na trudności techniczne w stosowaniu podatku VAT do złożonych usług finansowych uznanych za niewykonalne pod względem administracyjnym; przyznaje, że to pierwotne techniczne uzasadnienie zwolnienia z VAT można obecnie uznać za nieaktualne w kontekście postępu technologicznego i cyfryzacji;

15. zauważa, że zwolnienie to niekoniecznie jest korzystne dla instytucji finansowych, ponieważ uniemożliwia im odzyskiwanie VAT; jest zdania, że status quo utrwala zakłócenia na rynku, może powodować brak przejrzystości i zwiększać koszty ponoszone przez konsumentów, wzmacnia tendencję do samozaopatrzenia w sektorze finansowym i stwarza niekorzystne warunki konkurencji w porównaniu z instytucjami z państw trzecich;

16. podkreśla, że zwolnienia z VAT są często przyznawane działalności w interesie ogólnym w uznaniu jej istotnej funkcji społecznej; wskazuje, że niektóre podstawowe usługi finansowe – w szczególności usługi płatnicze, przyjmowanie depozytów i podstawowe udzielanie kredytów – mogą pełnić funkcję quasi-publiczną dzięki zabezpieczaniu oszczędności, umożliwianiu wymiany gospodarczej oraz zapewnianiu obywatelom i przedsiębiorstwom bezpiecznego udziału w gospodarce;

17. odnotowuje, że kolejne inicjatywy Komisji, w tym wnioski z 2007 r. i wstępna ocena skutków z 2020 r., nie doprowadziły do reformy zwolnienia sektora finansowego z VAT, ponieważ państwa członkowskie nie zdołały osiągnąć jednomyślnego porozumienia; zauważa, że ostatnio Komisja planowała opublikować zmiany do dyrektywy VAT[10] na początku 2023 r.; zwraca uwagę, że plany te utknęły w martwym punkcie, w związku z czym nadal nie przeprowadzono niezbędnej reformy;

18. zauważa, że zgodnie z art. 11 dyrektywy VAT grupowe rozliczanie VAT pozostaje dla państw członkowskich opcjonalne i podlega ograniczeniom terytorialnym, co tworzy prawne i praktyczne przeszkody dla grup transgranicznych działających w sektorze usług finansowych;

19. podkreśla, że pomimo grupowego rozliczania VAT i podziału kosztów w niektórych państwach członkowskich zwolnienie z VAT – w połączeniu z różnymi krajowymi przepisami podatkowymi dotyczącymi rekompensaty, takimi jak podatki od składek ubezpieczeniowych – tworzy złożone i rozdrobnione środowisko podatkowe, w związku z czym transgraniczne przestrzeganie przepisów podatkowych jest kosztowne, a koszty operacyjne przedsiębiorstw rosną; podkreśla, że potrzebne są jaśniejsze definicje VAT i uproszczone przepisy, aby zmniejszyć te obciążenia, zapewnić spójne stosowanie przepisów w całej UE, ułatwiać działalność transgraniczną i wspierać innowacje;

20. zauważa, że grupowe rozliczanie podatku VAT, które może zmniejszyć obciążenia administracyjne dla instytucji finansowych i poprawić ich efektywność, jest obecnie stosowane nierównomiernie w poszczególnych państwach członkowskich i zasadniczo ogranicza się do podmiotów mających siedzibę w jednym państwie członkowskim; zwraca uwagę, że większa konwergencja w stosowaniu grupowego rozliczania VAT mogłaby zmniejszyć fragmentację i niepewność prawa na rynku wewnętrznym oraz ułatwić transgraniczną działalność w obszarze usług finansowych;

---

[10] Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. L 347 z 11.12.2006, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dir/2006/112/oj).

21. wzywa Komisję, aby zachęcała państwa członkowskie do spójnego wdrażania grupowego rozliczania VAT oraz do zbadania opcji wprowadzenia jaśniejszych ram prawnych, w tym możliwości transgranicznego grupowego rozliczania VAT; podkreśla, że szersze stosowanie grupowego rozliczania VAT w odniesieniu do usług finansowych i ubezpieczeniowych musi być zgodne z przepisami dotyczącymi podatku od osób prawnych, w szczególności przepisami dotyczącymi cen transferowych, i muszą mu towarzyszyć wiążące zabezpieczenia przed nadużyciami, aby zapobiegać oszustwom i unikaniu opodatkowania, ucieczce VAT wewnątrz grupy i nadużyciom związanym z podziałem kosztów;

22. zauważa, że w dyrektywie VAT brakuje szczegółowych przepisów dotyczących nowych instrumentów finansowych, w tym kryptoaktywów, zdecentralizowanego finansowania i technologii finansowej; podkreśla, że ponadto nie odniesiono się w niej do opodatkowania instrumentów pochodnych podatkiem VAT oraz że opodatkowanie funduszy inwestycyjnych pozostaje rozbieżne w poszczególnych państwach członkowskich; zauważa, że doprowadziło to do rozbieżnych krajowych interpretacji przepisów VAT, niepewności prawa dla usługodawców i nierównego traktowania tradycyjnych i nowych usług finansowych oraz może utrudniać innowacje i konkurencyjność;

23. podkreśla, że w nowoczesnych ramach podatkowych należy wspierać innowacje w obszarze technologii finansowej i finansów cyfrowych oraz unikać tworzenia czynników regulacyjnych zniechęcających nowe podmioty wchodzące na rynek; wzywa Komisję do wyjaśnienia opodatkowania nowych usług finansowych podatkiem VAT, aby zapewnić neutralność technologiczną oraz równe warunki działania w całej UE;

24. uważa, że szerokie i niezróżnicowane zwolnienie z VAT dla całego sektora finansowego budzi wątpliwości co do ogólnej spójności i równowagi systemu podatkowego; podkreśla, że reforma zwolnienia z VAT mogłaby ograniczyć zakłócenia i poziom VAT niepodlegającego zwrotowi, nie powodując niewspółmiernej złożoności administracyjnej; zauważa, że rozwiązania mające na celu zniesienie zwolnienia z podatku VAT mogłyby skutecznie wyeliminować VAT niepodlegający zwrotowi, umożliwiając podmiotom finansowym pełne odzyskanie VAT, który płacą od towarów i usług wykorzystywanych w prowadzonej działalności; zwraca uwagę, że powstrzymałoby to obecną tendencję do internalizacji usług zamiast ich outsourcingu, co może ograniczać zdolność przedsiębiorstw do specjalizacji, dostępu do zewnętrznej wiedzy fachowej i innowacji; uznaje, że reforma ta mogłaby również wyrównać warunki działania w stosunku do innych jurysdykcji i wzmocnić międzynarodową konkurencyjność instytucji finansowych UE;

25. przypomina, że VAT stanowi zharmonizowane ramy podatkowe na poziomie UE, chociaż państwa członkowskie zachowują pewną swobodę w ich wdrażaniu; uznaje w związku z tym, że kwestią reformy systemu VAT w odniesieniu do usług finansowych należy zająć się na poziomie UE;

26. wzywa Komisję do przeglądu wpływu obecnego systemu VAT na sektor finansowy i do upublicznienia tej analizy; apeluje do Komisji o rozważenie wariantów strategicznych służących przeciwdziałaniu stwierdzonym skutkom zakłócającym; podkreśla, że taka reforma powinna ograniczyć VAT niepodlegający zwrotowi i fragmentaryczne stosowanie przepisów, zwiększyć pewność prawa i sprawiedliwość podatkową oraz wzmocnić konkurencyjność rynków finansowych UE, a jednocześnie zabezpieczyć stabilność finansową i zminimalizować arbitraż regulacyjny między państwami członkowskimi; zwraca uwagę, że taka reforma musi również chronić konsumentów i zapewniać sprawiedliwy wkład sektora finansowego w dochody publiczne;

27. zauważa, że podstawą wszelkich propozycji przeglądu ram VAT powinna być dogłębna analiza na poziomie makroekonomicznym oraz kompleksowe mapowanie krajowych podatków i opłat bankowych; podkreśla, że taka analiza powinna uwzględniać skutki administracyjne dla usług finansowych, interakcje między istniejącymi krajowymi podatkami bankowymi, opłatami nakładanymi na sektor finansowy a systemem VAT oraz wpływ na jednolity rynek;

28. zaznacza, że wszelkie zmiany w opodatkowaniu usług finansowych podatkiem VAT muszą dokładnie oceniać wpływ na usługi świadczone konsumentom detalicznym, w szczególności gospodarstwom domowym o niskich i średnich dochodach, oraz unikać dodatkowych kosztów ogólnych;

9. wzywa Komisję, aby w ramach ewentualnej reformy zwolnienia z podatku VAT oceniła możliwość zastąpienia krajowych podatków od składek ubezpieczeniowych za pośrednictwem pełnej integracji usług ubezpieczeniowych z systemem VAT;

Dążenie do spójniejszych ram podatkowych dla sektora finansowego

30. przypomina, że aby osiągnąć swoje cele w dziedzinie klimatu, autonomii cyfrowej i strategicznej, UE musi zaradzić znacznej luce inwestycyjnej wynoszącej 750–800 mld EUR rocznie; przypomina o zobowiązaniu państw członkowskich i UE do znacznego zwiększenia europejskich inwestycji w obronność; podkreśla, że aby sprostać tym wyzwaniom, sprawiedliwe i spójniejsze opodatkowanie sektora finansowego mogłoby przyczynić się do mobilizacji kapitału prywatnego, pobudzając w ten sposób inwestycje detaliczne, oraz do wzmocnienia europejskich rynków kapitałowych, przy jednoczesnym

pozyskaniu środków na inwestycje publiczne związane z priorytetami strategicznymi oraz naszymi potrzebami społecznymi, klimatycznymi i inwestycyjnymi, a tym samym do wzmocnienia konkurencyjności UE;

31. przypomina w tym kontekście o porozumieniu z 2020 r. między Parlamentem, Radą i Komisją w sprawie planu działania na rzecz wprowadzenia nowych zasobów własnych, w tym PTF, na podstawie wyników oceny skutków;

32. odnotowuje brak postępów w Radzie w sprawie wniosku dotyczącego PTF pomimo szeroko zakrojonej debaty zarówno w ramach zasady jednomyślności, jak i wzmocnionej współpracy oraz przyjmuje do wiadomości zapowiedź Komisji w programie prac na 2026 r., że wycofa wniosek w sprawie PTF;

33. jest zdania, że regularne oceny skutków gospodarczych i dalszej adekwatności polityki podatkowej w sektorze finansowym mają kluczowe znaczenie, aby unikać niezamierzonych lub trwałych zakłóceń na rynkach finansowych; odnotowuje z zadowoleniem, że Komisja przeprowadza kompleksową analizę potencjalnego wpływu ogólnego opodatkowania sektora finansowego na funkcjonowanie rynku, inwestycje transgraniczne i konkurencyjność rynków finansowych UE;

34. podkreśla, że przepisy podatkowe dla sektora finansowego powinny zostać uproszczone i gwarantować, że sektor ten wnosi sprawiedliwy i solidny wkład finansowy, a także powinny być jasne, przejrzyste i przewidywalne, aby ograniczyć rozdrobnienie, umożliwić inwestycje i działalność transgraniczną, a jednocześnie zapewnić wysoki poziom ochrony konsumentów; zaznacza, że przepisy te powinny poprawić wydajność i alokację kapitału, chronić stabilność i konkurencyjność rynku i zmniejszyć koszty przestrzegania przepisów, w szczególności dla konsumentów detalicznych oraz małych i średnich przedsiębiorstw;

°

° °

35. zobowiązuje swoją przewodniczącą do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.